

זהו מיסמך אנושי מזעזע: ידויו של חייל שהשתחף בזריקת פצצות גז על ילדים ערביים

לפני כחמישה חודשים הודח מתפקידו תת-אלוף דויד הגואל, מי שהיה ראש מיפקדת צה"ל בגדה המערבית. הוא נמצא אחראי על העברת דו"ח כוזב למטכ"ל, על דיכוי הפגנות תלמידים ערביים בשטחים ("העולם הזה" 2123). הדו"ח ניסה לחפות על זריקת רימוני גז מדמיע לתוך כיתות בב"ס יסודי בבית-ג'אללה, שבוצעה על-ידי חיילי צה"ל בפקודת קצין בכיר, "שדמות" פירסם בגליונו האחרון את וידויו של חייל שהשתחף בפעולה — החפץ בעילום שמו. להלן הנוסח המלא של הוידויו המוקלט:

תמונתו של גז מדמיע

באמת סבלו כמה זמן, אבל אחריכך היה להם טוב, כי יהיה שקט בעיר.

"ערבי טוב", זה ערבי מת"

אנחנו באנו מזועזעים אל החברה האחרים. היו כמה שהצדיקו את המעישה, בזה שאין ברירה, ערבי טוב זה ערבי מת. זה מעניין מאד, בדרך-כלל הם היו דתיים, כלומר, חבשו כיפות, אלו שהצידיקו, או ראו שיש הצדקה כסויימת. כמצינו, לא כל הדתיים, ואולי בלי קשר לדת דווקא. הם כנראה מאמינים שיש צורך שהשטח הזה יהיה שלנו, הם פשוט אמרו שכדי לדכא אותם, וכדי שתהיה לנו שליטה, צריך להפעיל יד חזקה. כי זה חלק ממדיניות ישראל, ומותר לנו לעשות הכל, כדי שהחלק הזה לא ילך מאיתנו. זה התבטא גם בזה שהם היו מרביצים מאד חזק, במהומות. היו תמיד מתנדבים להריץ.

נאמרו דברים כמו בואו נפסיק לצאת לסורים, הפסקנו לעצור ערבים, היינו עוצרים רק במיקרה שמוכרחים. זו היתה החלטה אישית, לעצור רק במיקרה שמוכרחים, שבטוחים שצריך. כי היתה הוראה לעצור כל מי שרק חושבים שאולי... זה התבטא בזה שעשינו סורים והשי תדלנו לא להפגין יותר מדי נוכחות. ניסו לנו לעשות סורים איך שנראה לנו ולא למימשל. התחלנו לראות שבעצם זה שם מפגינים נוכחות רבה זה רק מעורר אותם. העדפנו, החברה שעשו את זה, לא לשורר חזק על זה בינינו. היתה כאילו הסכמה על זה. הרי זה לא מקור לגאווה גדולה.

מנהל בית-הספר ראה כל מה שאנחנו עושים, עמד בחוץ ולא ידע מה לעשות. עמד ושקט, נדמה לי שניסה למשוך מיי שנה, אבל לא אמר שום דבר, נראה המום. הבעיה האישית שלי, כאדם, כמי שקרי בל הינוך מסויים, ואין לו שום דבר נגד ערבים, איך אני הגעתי לזה שאני זורק את הרימוני. כי באיזה שהוא מקום אף אחד לא היה אומר לי כלום אם לא הייתי זורק. לי באופן אישי, והנה פתחתי את הדלת וזרקתי את הרימוני. הייתי יכול גם לא לזרוק, אף אחד לא היה אומר לי כלום. אף אחד לא היה יודע מה.

ופה השאלה שאני שואל, אולי גם בעיקר בזה השואל, כשחנקו יהודים בנו, אולי מה שקרה לי לרגע, זה מה שקרה לגרר מניס ובמקרה הרבה שנים. שינאה ציורית וחוסר-חשיבה. ואני שואל, איך אני צריך להמשיך ולפתח את המחשבה הזו, כי יום אחד זה יכול להביא אותי לזה שאהרוג אנשים סתם כך. האם באדם מצוי הצורך להרוג ולהכאיב לאנשים אחרים? ואולי גם בקרב ממש, כשאראה מישפחה ערבית, אהרוג את כולה, זה מה שמעניין אותי. היה איתנו אחד שבכלל מהמומות תמיד השתדל לא להכות. התנרב ללכת מאחור בחיפוי. וגם הוא זרק, ואחרי זה הוא בכה.

הודיעו לאחר-מכן. ידענו שהרימונים הם לא יכולים להרוג בשום אופן. הכי הרבה, גורמים לעלפון, ולרוב רק לריח רע ולדמעות בעיניים. ראינו את זה כאיזה נקם. אבל לא חשבנו שהתוצאות תהיינה כאלו, שבעצם הילדים יפחדו, לא יבינו ויפצו מהחלונות.

"יהיה להם טוב"

יש הוראות מפורשות ממש, שאסור להיכנס לבתי-ספר, והקפידו על ההוראות האלה כל הזמן. ואנחנו לא שאלנו את עצמנו, למה פתאום נותנים לנו הוראה להיכנס לתוך בית-הספר. יותר מאוחר הסתבר שאותו בעל-הדרגה עשה את זה על אחריותו בלבד. הרג מהפקודות של הרימונים. היינו בשבילו כלי לפרובוקציה. דווקא אחרי המעשה התגברה זריקת אבנים על מכוניות והקמת מחסומים. זה נתן להם תנופה, שאלו אותנו מהמימשל: איך לדעתנו אפשר לשלוט על מאה וחמישים אלף ערבים בלי להיות קשה איתם. אמרו שכל הזמן צריך להזכיר להם שיש אנחנו קיימים. על-ידי שער בית-הספר דיי ברנו אחריכך עם בעל הדרגה. אמרנו לו שהוא משוגע, שהוא מטומטם, שאנחנו לא מבינים איך הוא הגיע לתפקיד, שמכסיי מום הוא יכול להיות קצב.

אחרי שהטחנו נגדו את כל המרירות, הוא ניסה להסביר, אבל הוא לא רצה להיכנס איתנו לשום עימות, לשום ויכוח.

"הילדים נפלו לנו בידיים כמו פרפרים. כמה אמש התעלפו. כמו פרפרים אחרי שאתה מרסם אותם..."

זה ביכלל לא היה בראש שלו. לא היתה אצלו שום הרטה על העניין. זה היה אצלו עניין לגאווה, ממש גאווה. בשיחת סיכום כללית של המילואים הוא שיבת אחרנו על המקרה הזה ואמר שהתנהגנו כחיילים אמיצים. וכולם צעקו לו שיש לו מזל שכבר השתחררנו, אחרת היינו מסרבים פקודות.

בעצם כולם אמרו לנו שהתנהגות של המימשל מובילה אותנו לחשוב שבעצם בהרבה מקרים היינו צריכים לטורב פקר דה. הוא אמר לנו שהוא אוהב את הערבים לא פחות מאיתנו, אבל כדי לקיים את תפקידו בצורה נכונה, הוא מוכרח לנר הוג ביד קשה. ולפעמים הוא צריך לעשות דברים קיצוניים כדי שהאחרים יפחדו. והדבר הקיצוני ביותר שעשה זה מה ש אמר לנו לעשות. ובוה, לדעתה, הוא הביא את השקט לעיר. או אולי אותם הילדים

עמדנו על-ידי הדלת כדי שלא יוכלו לצאת. אחרי-זה קיבלנו הוראה בקשר, כשיצאנו למיסדרון, להקיף את בית-הספר וללכת לחפש את אלה שברחו. היקפנו את בית-הספר ופתאום ראינו ילדים בני 8-10, על החומה, שבורי רגליים. גם למטה, בי מגרש, ושכבו כמה. איזה עשרה ילדים. האימהות שהביאו את הילדים ראו כנראה שמתבצעת איזו תכונה, ולכן לא עזבו את בית-הספר. הן היו על איזו רמפה שממנה הסתכלו. אני חושב שאלו האימהות, הן הכל אני לא יודע בדיוק. בכל אופן, הן ראו את כל המעשה. הילדים כנראה נבי הלו מאוד, והם ניסו לברוח דרך החלונות. ואז, כשראינו את הילדים שכובים, הבנו פתאום מה עשינו, הבנו מה שקרה פה, והיה מי שאמר שבעצם לא עשו לנו כלום, שום דבר. פינינו את הילדים, בעצמנו, לבית-חולים. עלינו לבית-הספר, למעלה, ופתחנו את הדלתות. כדי שהגז יצא, הילדים נפלו לנו בידיים כמו פרפרים. כמה ממש התעלפו. כמו פרפרים אחרי שאתה מרסם אותם בפוטוקס.

כולנו הרגשנו פתאים, באיזה מקום, ש מה פתאום אנחנו עשינו את זה. היינו ארבעה קיבוצניקים ושני עירוניים. התיחנו לחשוב, איך עשינו את זה. איך אתה מגיע למצב, שאתה, כאדם שחונך על ערבים מסויימים, שגם אדם אחר הוא אדם, איך אתה פתאום הולך לזרוק רימוני על ילדים בני שמונה. אין להם אפילו אפשרות להתגונן. שום אפשרות. מה פתאום אתה זורק ועליהם רימוני? למה אתה לא חושב על זה? למה אתה ביכלל לא מהרהר

אם מה שאתה עושה הוא נכון? מה פתאום ביצעת את ההוראות האלה בלי לחשוב פעמיים.

ברור שאם היינו באים לשם בבוקר, לפני המיכללה, לא היינו זורקים שום רימוני. לגבי מה שקרה לי, ההסבר שלי הוא שזה איזשהו נקם על אותה אבן שחטפתי, ותוצאה של אותה שינאה שבאותו רגע הצטברתי בי.

כשהגענו לא היתה שום פעילות, יכול להיות שלפני שהגענו היתה הפסקה, ור בעלייה-הדרגות איבחנו את זה לא נכון וחשבו שהם עושים הפגנה. לא ראינו שום סימנים שזרקו אבנים. לא זורק עלינו שום דבר. גם לא ראינו אותם בחוץ. בעלייה-הדרגה שהיה שם, כנראה ראה אותם בחוץ, עושים תנועות מגונות, ואז הרגיש שהולך לקרות משהו נתן הוראה, ועל-הדרגה שמעלי לא היה שם. וגם הוא די

צריך להכין שמה שהטריד אותי בי יותר זה עצם זה שאני עשיתי את זה. זאת אומרת, שפתאום כל הערכים וכל הדברים נעלמו. ברגע מסויים. ברגע מסוים, יים, פתאום ששית דבר שאני לא מאמין שאני יכול לעשות אותו.

היו התפרעויות, קיבלנו הוראה ללכת להפגין נוכחות. כל העניין היה גם על רקע מיבצע ליטני, הפעולה בלבנון, כשר היתה תסיסה בכל הגדה, ולכן רצו לדכא בכל מקום. כמה שיותר מהר. זרקו עלינו אבנים. היינו בערך 20 איש.

היתה התפרעויות של סטודנטים, במיכ"ל. הגענו כדי לעצור אותם ולפזר. כמו לומר, שיש שלטון שדואג לעניינים שם, ושזה שהם לוקחים את העניינים לידים זה לא גורם שיהיה יותר בסדר. הם זרקו אבנים, ובקבוקים. עלינו. לפני שהגענו הם חסמו את הכבישים. היתה הוראה ש אסור לראות למקום בו הם היו ושממנו נזרקו האבנים. הם זרקו עלינו אבנים ואנחנו ראינו אותם ואסור היה להגיב, לזרוק חזרה או להיכנס לשם. פשוט עמדנו. הסתתרנו או השתמשנו במגינים, כדי ציוד שלנו. וכמובן שבאיזשהו מקום הדם עולה לראש, במיוחד כשאתה חושף את האבן. לא סתם חצץ, ממש בלוקים. גם אני קיבלתי אבן. היו כאלה שעובו שקיבלו מכות ממש מכאיבות. לאחד נפץ תח פצע ביד, לא משהו רציני מדי. קיי בלנו הוראות לא לעשות שום דבר. פה ושם ירה מישהו רימונינו באוויר, כדי ש הרוח תיקח את זה אליהם ושיפסיקו לזרוק. היינו עצבניים. באותו רגע היינו מוכים גים לעשות הכל כדי להיכנס לתוך המיכ"ל. אבל היתה הוראה ברורה שלא להיכנס. פתאום קיבלנו הוראה בקשר, לשי לוח כמה חברה לבית-הספר, לא ידענו איזה בית-הספר הוא זה. הגענו למקום, מרחק של 10-5 דקות נסיעה, 3 ק"מ בערך. פגשנו שם בעלייה-הדרגה, שנתן לנו רימוניי-גז ואמר שנעלה אל בית-הספר וי נזרוק את הרימונים בתוך הכיתות.

"שינאה, שהצטברה"

בית-הספר הוא בן שתי קומות. היינו מאד חמים, ואפילו שמחנו לעשות את זה. ברגע הראשון אפילו אמרנו, הנה, אפשר להחזיר, רצנו לשם בכל ה מהירות. השארנו מאחור את הנשק והי קסדות והמגינים והתרמילים — ידענו ש אלו ילדים — ורצנו עם הרימונים. לא ראינו אף אחד במיסדרון. היו איזה שלושי ארבע כיתות עם דלתות סגורות. פתחנו. ראינו ולא-ראינו את התלמידים. הסתכלנו בחטף, גם הם הסתכלו עלינו. היה זמן, אני מניח שאם לא היינו רוצים לעשות את זה, היינו יכולים לא לעשות את זה. גם המורות היו בתוכי. הן הסתכלו עלינו, אנחנו עליהן, שניה אחת, ואז זרקו נו את הרימוני וסגרנו את הדלתות. אפילו